

Teismo praktikos rinkinys

GENERALINIO ADVOKATO
MELCHIOR WATHELET IŠVADA,
pateikta 2017 m. gruodžio 7 d.¹

Byla C-438/16 P

**Europos Komisija
prieš
Prancūzijos Respubliką,**

IFP Énergies nouvelles

„Apeliacinis skundas – Valstybės pagalba – Prancūzijos vykdoma pagalbos schema – Neribota valstybės garantija, suteikta *Institut français du pétrole (IFP)*, suteikiant pramoninės ir komercinės viešosios įstaigos (PKVĮ) statusą – „Pagalbos schemas“ sąvoka – Dėl valstybės garantijos įgyjamo pranašumo prezumpcija – Įrodinėjimo pareiga ir įrodymų apimtis“

1. Šiuo apeliaciniu skundu Europos Komisija prašo panaikinti 2016 m. gegužės 26 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *France ir IFP Énergies nouvelles / Komisija* (T-479/11 ir T-157/12, toliau – skundžiamas sprendimas, EU:T:2016:320), kuriuo jis patenkino Prancūzijos Respublikos ir viešosios įstaigos *IFP Énergies nouvelles* (toliau – IFPEN) ieškinius dėl 2011 m. birželio 29 d. Europos Komisijos sprendimo 2012/26/ES² panaikinimo.

2. Valstybės pagalbos srityje garantijų vaidmuo yra labai svarbus. Šiuo atveju Teisingumo Teismo dar kartą prašoma šiomis aplinkybėmis priimti sprendimą dėl Prancūzijos pramoninių ir komercinių viešųjų įstaigų (PKVĮ)³ ir visų pirma dėl neribotos garantijos, kurią Prancūzijos Respublika suteikia šioms įstaigoms ir kuri joms iš esmės leidžia išvengti nemokumo ir bankroto procedūrų taikymo, ir nurodyti, kad valstybė prisiima galutinę atsakomybę už susidariusių skolų padengimą, pasekmį.

I. Teisinis pagrindas

3. Reglamento 659/1999⁴ 1 straipsnyje nustatyta:

„Šiame reglamente:

a) „pagalba“ – tai bet kuri priemonė, atitinkanti SESV 107 straipsnio 1 dalyje nustatytus kriterijus;

1 Originalo kalba: prancūzų.

2 Sprendimas dėl valstybės pagalbos C 35/08 (ex NN 11/08), kurią Prancūzija suteikė viešajai įstaigai *Institut Français du Pétrole* (OL L 14, 2012, p. 1, toliau – ginčijamas sprendimas).

3 Atrodo, kad šioje valstybėje narėje gausu PKVĮ (kaip nurodyta *Wikipedia*, yra ne mažiau kaip 51 pagrindinė PKVĮ: https://fr.wikipedia.org/wiki/%C3%89tablissement_public_%C3%A0_caract%C3%A8re_industriel_et_commercial_en_France#Principaux). Taip pat žr. P. Bourdon, *La garantie de l'Etat en faveur des établissements publics industriels et commerciaux: une aide d'Etat illicite, mais pas rédhibitoire*, *Revue de l'Union européenne*, 2015, p. 523.

4 1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamentas, nustatantis išsamias [SESV 108] straipsnio taikymo taisykles (OL L 83, 1999, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 1 t., p. 339), kurį nuo 2015 m. spalio 14 d. pakeitė 2015 m. liepos 13 d. Tarybos reglamentas (ES) 2015/1589, nustatantis išsamias [SESV] veikimo 108 straipsnio taikymo taisykles (OL L 248, 2015, p. 9).

<...>

- c) „nauja pagalba“ – tai visa pagalba, t. y. pagalbos sistemos ir individuali pagalba, kuri nėra egzistuojanti pagalba, įskaitant egzistuojančios pagalbos pakeitimus;
- d) „pagalbos schema“ – tai bet kuris teisės aktas, pagal kurį bendrai ir abstrakčiai teisės aktuose apibrėžtomis įmonėms netaikant kitų įgyvendinimo priemonių galima teikti individualią pagalbą, ir bet kuris teisės aktas, pagal kurį vienai arba kelioms įmonėms gali būti teikiama su konkrečiu projektu nesusijusi ir neribotam laikotarpiui skirta pagalba, ir (arba) neriboto dydžio pagalba;
- e) „individuali pagalba“ – tai pagalba, kuri skiriama neatsižvelgiant į teikiamos pagalbos, ir pagalba, kurią skiriant atsižvelgiant į teikiamos pagalbos schemą turi būti pranešta;“

<...>“

4. Komisijos pranešimo dėl [SESV 107] ir [108] straipsnių taikymo garantijomis suteikiamai valstybės pagalbai⁵ 1.2 punkte „Garantijų rūšys“ numatyta, kad:

„Dažniausiai pasitaikančių rūšių garantijos yra susijusios su paskola arba kitu finansiniu įsipareigojimu, dėl kurio paskolos gavėjas turi susitarti su paskolos davėju; garantijos gali būti teikiamos individualiai arba pagal garantijų schemas.

Tačiau pagal savo teisinį pagrindą, garantuojamo sandorio pobūdį, trukmę ir t. t. garantijos gali būti įvairių rūšių, toliau pateikiamas galimų garantijų sąrašas, kuris nėra išsamus:

<...>

- neribotos garantijos ir riboto dydžio ir (arba) trukmės garantijos: Komisija garantijomis suteikiama valstybės pagalba taip pat laiko palankesnes finansavimo sąlygas, taikomas įmonėms, kurioms dėl jų teisinio statuso netaikomos bankroto ar kitos nemokumo procedūros arba kurios dėl savo teisinio statuso gali naudotis valstybės garantija ar valstybės teikiamu nuostolių finansavimu. Tą patį galima pasakyti apie valstybės išigijamą įmonės akcijų paketo dalį, jeigu vietoj įprastinės ribotos atsakomybės prisiimama neribota atsakomybė;

<...>“

5. Pranešimo dėl garantijų 2.1 punkte „Bendros pastabos“ nurodyta:

„[SESV 107] straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad valstybės narės arba iš jos valstybinių išteklių bet kokia forma suteikta pagalba, kuri, būdama naudinga tam tikroms įmonėms arba tam tikrų prekių gamybai, iškraipo arba gali iškraipyti konkurenciją, yra nesuderinama su bendrąja rinka, jeigu ji daro poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai.

Šie bendri kriterijai taikomi ir garantijoms. Kalbant apie kitas potencialios pagalbos rūšis, garantijos, kurias tiesiogiai suteikia valstybė, tai yra centrinės, regioninės arba vietos valdžios institucijos, taip pat garantijos, kurias iš valstybinių išteklių suteikia kitos valstybės kontroliuojamos įstaigos, pavyzdžiui, įmonės ir valdžios institucijoms priskiriamos įstaigos, <...> gali būti laikomos valstybės pagalba.

5 OL C 155, 2008, p. 10, toliau – Pranešimas dėl garantijų.

Todėl, siekiant išvengti neaiškumų, reikėtų išaiškinti valstybinių išteklių sąvoką valstybės garantijų srityje. Valstybės garantijos nauda yra ta, kad su garantija susijusią riziką prisiima valstybė. Valstybei už prisiimamą riziką turėtų būti atlyginama, sumokant tam tikrą priemoką. Kai valstybė visai arba iš dalies atsisako tokios priemokos, įmonė iš to gauna naudos, bet kartu sumažėja valstybiniai ištekliai. Vadinas, net jeigu pagal garantiją valstybė nėra nieko išmokėjusi, remiantis Sutarties 87 straipsnio 1 dalimi, valstybės pagalba vis vien gali būti laikoma egzistuojančia. Pagalba suteikiama tada, kai suteikiama garantija, o ne tada, kai garantija pasinaudojama arba pagal jos sąlygas išmokami pinigai. Ar garantija yra valstybės pagalba, ar ne, o jei taip, koks gali būti tokios valstybės pagalbos dydis, reikia vertinti suteikiant garantiją.

<...>“

6. Pranešimo dėl garantijų 2.2 punktą dėl pagalbos paskolos gavėjui suformuluotas taip:

„Paprastai pagalbą gauna paskolos gavėjas. Kaip nurodyta 2.1 punkte, už prisiimamą riziką turėtų būti atlyginama, sumokant tam tikrą priemoką. Kai paskolos gavėjas neprivalo mokėti priemokos, arba moka nedidelę priemoką, jis įgyja pranašumą. Palyginus su tais atvejais, kai garantija nesuteikiama, dėl valstybės garantijos paskolos gavėjas gali gauti paskolą palankesniais finansiniais sąlygomis nei tos, kurios paprastai taikomos finansų rinkose. Turėdamas valstybės garantiją, paskolos gavėjas dažniausiai gali susitarti dėl mažesnių palūkanų ir (arba) mažesnio užstato. Kai kuriais atvejais neturėdamas valstybės garantijos paskolos gavėjas nerastų finansų įstaigos, kuri skolintų bet kokiomis sąlygomis.“

II. Ginčo aplinkybės ir ginčijamas sprendimas

7. IFPEN yra viešoji mokslinių tyrimų įstaiga, veikianti naftos ir dujų žvalgybos ir perdirbimo, taip pat naftos chemijos technologijų srityse. Ši įstaiga atsakinga už inžinierių ir techninių darbuotojų rengimą ir su atitinkamais sektoriais susijusios informavimo ir dokumentavimo veiklos vykdymą.

8. Iki 2006 m. IFPEN turėjo privatinės teisės reglamentuojamo juridinio asmens statusą, o pagal nacionalinės teisės vidaus nuostatas jos ekonominę ir finansinę kontrolę vykdė Prancūzijos vyriausybė.

9. Pagal įstatymą Nr. 2005-781⁶ IFPEN nuo 2006 m. liepos 6 d. buvo pertvarkyta į viešosios teisės reglamentuojamą juridinį asmenį, konkrečiai – į PKVĮ (žr. šios išvados 14 punktą).

10. Pagal Prancūzijos teisę jie turi atskirą nuo valstybės teisinį subjektiškumą ir finansinį savarankiškumą, taip pat specialius įgaliojimus, kurie paprastai apima vienos ar kelių viešosios paslaugos užduočių vykdymą. Viešosios teisės reglamentuojamiems juridiniams asmenims netaikomos nemokumo procedūros pagal bendrąją teisę, remiantis bendruoju išieškojimo iš viešųjų lėšų negalimumo principu.

11. PKVĮ teisinio statuso ypatumai patraukė Europos Komisijos dėmesį –Sprendime 2010/605/ES⁷ ji išnagrinėjo šį statusą atsižvelgdama į valstybės pagalbą Europos Sąjungoje reglamentuojančias normas. Šiame sprendime Komisija iš esmės padarė išvadą, kad dėl šio statuso PKVĮ gauna numanomą ir neribotą valstybės garantiją. Komisijos manymu, ši garantija yra valstybės pagalba pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, nes dėl jos atitinkamai PKVĮ (šiuo atveju Paštui) gali būti sudarytos palankesnės paskolos sąlygos, nei būtų suteiktos, jei ji būtų vertinama tik pagal savo nuopelnus.

6 2005 m. liepos 13 d. Įstatymas Nr. 2005-781 dėl programos, kuria nustatomos energetikos politikos gairės (JORE, 2005 m. liepos 14 d., p. 11570).

7 2010 m. sausio 26 d. Sprendimas dėl valstybės pagalbos C 56/07 (ex E 15/05), kurią Prancūzija suteikė Paštui (OL L 274, 2010, p. 1; toliau – Sprendimas *La Poste*).

12. Būtent vykstant procedūrai, per kurią buvo priimtas Sprendimas *La Poste*, 2006 m. Prancūzijos valdžios institucijos pranešė Komisijai apie IFPEN, privatinės teisės reglamentuojamo juridinio asmens, pertvarkymą į PKVĮ. Visų pirma ši informacija Komisijai buvo pateikta vykstant 2005 m. pradėtai procedūrai, susijusiai su Prancūzijos valdžios institucijų IFPEN skirto viešojo finansavimo nagrinėjimu atsižvelgiant į valstybės pagalbą reglamentuojančias normas.

13. Komisija nusprendė atskirti klausimo, ar IFPEN pertvarkymas į PKVĮ galėjo būti valstybės pagalba pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, nagrinėjimą nuo IFPEN viešojo finansavimo nagrinėjimo. Taigi 2008 m. liepos 16 d. Sprendimu 2009/157/EB⁸ ji baigė nagrinėti IFPEN suteiktą viešąjį finansavimą ir priėmė Sprendimą 2009/157/EB dėl valstybės pagalbos, kurią Prancūzija suteikė IFPEN. Vis dėlto tą pačią dieną *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* paskelbtu pranešimu (Valstybės pagalba C 35/08 (ex NN 11/08) – IFP suteikta neribota valstybinė garantija – Kvietimas teikti pastabas pagal [SESV 108] straipsnio 2 dalį (OL C 259, 2008, p. 12)) ji nusprendė pradėti oficialią tyrimo procedūrą dėl neribotos valstybės garantijos suteikimo IFPEN ir pasiūlė suinteresuotosioms šalims pateikti pastabas.

14. 2011 m. birželio 29 d. Komisija priėmė ginčijamą sprendimą. Kiek tai turi reikšmės nagrinėjant šį apeliacinį skundą reikia pažymėti, kad šiame sprendime Komisija, remdamasi tokiais pat argumentais kaip ir Sprendime *La Poste*, pirmiausia nusprendė, kad, IFPEN pertvarkius į PKVĮ, nuo 2006 m. liepos 6 d. buvo suteikta nemokama, neribota ir numanoma valstybės garantija (toliau – nemokama ir neribota garantija).

15. Šiuo klausimu Komisija iš esmės pažymėjo, kad dėl šių su PKVĮ statusu susijusių ypatumų valstybė atlieka paskutinio garanto vaidmenį apmokant IFPEN skolas. Taigi šiai įstaigai teikiamas pranašumas ir kartu mažėja valstybės ištekliai, nes valstybė atsisako mokesčio, kuris paprastai imamas teikiant garantijas. Be to, dėl garantijos atsiranda rizika, kad šiuo metu ir ateityje gali būti naudojami valstybės ištekliai, nes valstybė galėtų būti įpareigota mokėti IFPEN skolas.

16. Antra, Komisija nagrinėjo, ar ši nemokama ir neribota garantija suteikė atrankinį pranašumą IFPEN, kaip jis suprantamas pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, santykiuose su bankais ir finansų įstaigomis, tiekėjais ir klientais.

17. Pirmiausia, dėl *santykių su bankais ir finansų institucijomis* Komisija nusprendė, kad, viena vertus, ši įstaiga neįgijo faktinio ekonominio pranašumo dėl numanomos ir neribotos valstybės garantijos, neatsiejamoms nuo jos turimo PKVĮ statuso per laikotarpį nuo jos pertvarkymo į PKVĮ 2006 m. liepos mėn. iki 2010 m. pabaigos (toliau – nagrinėjamas laikotarpis). Kita vertus, Komisija pažymėjo, kad tokia išvada daroma tik dėl praėjusio laikotarpio, nes ji negali numatyti būsimo rinkos subjektų elgesio ar to, kaip keisis jų požiūris į valstybės garantijos poveikį IFPEN išipareigojimų neįvykdymo rizikai.

18. Tada dėl *santykių su tiekėjais* Komisija nusprendė, kad IFPEN naudojosi faktiniu ekonominiu pranašumu – tiekėjai jai taikė mažesnes kainas. Kainos sumažėdavo, nes pastarieji ją palankiau vertino dėl IFPEN išipareigojimų neįvykdymo rizikos, kadangi šiai įstaigai negalėjo būti taikoma teismo likvidavimo procedūra (ginčijamo sprendimo 203 konstatuojamoji dalis). Šiuo klausimu Komisija iš esmės nusprendė, kad jei nebūtų valstybės garantijos, tiekėjas, norėdamas gauti panašią garantiją, turėtų prašyti specialios kredito ar draudimo įstaigos paslaugų. Todėl kainos sumažinimą galima buvo vertinti lygiavertės rizikos garantijos taikymo sąnaudų požiūriu.

⁸ Sprendimas dėl valstybės pagalbos, kurią Prancūzija suteikė IFP grupei (C 51/05 (ex NN 84/05)) (OL L 53, 2009, p. 13).

19. Galiausiai dėl *santykių su klientais* Komisija nusprendė, kad dėl IFPEN valstybės teikiamos garantijos klientai buvo tikri, kad jai niekada nebus taikoma teismo likvidavimo procedūra, todėl ji visada galės vykdyti sutartinius įsipareigojimus arba, jeigu jų nevykdytų, klientai būtų tikri, kad jiems bus sumokėta kompensacija dėl šio nevykdymo (ginčijamo sprendimo 220 konstatuojamoji dalis). Jei nebūtų valstybės garantijos, norėdamas gauti tokią pat apsaugą klientas turėtų susitarti su finansų tarpininku dėl įvykdymą užtikrinančio užstato. Todėl IFPEN naudojosi faktiniu ekonominiu pranašumu, kurį galėjo pasiūlyti savo klientams: nebuvo mokamos priemokos, susijusios su įvykdymą užtikrinančiu užstatu, bent jau su „didžiausių pastangų“ garantija (ginčijamo sprendimo 236 konstatuojamoji dalis).

20. Trečia, Komisija nusprendė, kad šis ekonominis pranašumas buvo atrankinis, nes IFPEN konkurentai, kuriems taikomos nemokumo procedūros pagal bendrąją teisę, nesinaudojo panašia garantija.

21. Galiausiai Komisija išnagrinėjo šios valstybės pagalbos suderinamumą su SESV, atsižvelgdama į Bendrijos valstybės pagalbos moksliniams tyrimams, taikomajai veiklai ir naujovių diegimui sistemos (OL C 323, 2006, p. 1) taisykles. Ji padarė išvadą, kad „IFPEN grupei“ suteikta valstybės pagalba suderinama su vidaus rinka, *jei tenkinamos tam tikros sąlygos*, patikslintos ginčijamame sprendime.

III. Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas

22. 2011 m. rugsėjo 9 d. Prancūzijos Respublika pateikė skundą dėl ginčijamo sprendimo ir jis buvo užregistruotas numeriu T-479/11, o 2012 m. balandžio 5 d. IFPEN taip pat pateikė skundą dėl šio sprendimo ir jis buvo užregistruotas numeriu T-157/12.

23. Grįsdamos savo skundus Prancūzijos Respublika ir IFPEN pateikė atitinkamai tris ir penkis pagrindus, iš esmės grindžiamus Komisijai valstybės pagalbos srityje tenkančios įrodinėjimo pareigos nesilaikymu ir neteisingu atrankinio pranašumo sąvokos, kaip ji suvokiama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, aiškinimu.

24. 2013 m. gruodžio 2 d. Bendrasis Teismas sustabdė bylą T-479/11 ir T-157/12 nagrinėjimą, laukdamas, kol Teisingumo Teismas priims 2014 m. balandžio 3 d. Sprendimą *Prancūzija / Komisija*, C-559/12 P, EU:C:2014:217⁹. 2015 m. rugsėjo 8 d. Bendrasis Teismas nusprendė sujungti bylas T-479/11 ir T-157/12, kad būtų bendrai vykdoma rašytinė ir žodinė proceso dalys ir priimtas galutinis sprendimas.

25. Skundžiamu sprendimu (2016 m. gegužės 26 d.) Bendrasis Teismas iš dalies patenkino abu ieškinius ir panaikino ginčijamą sprendimą tiek, kiek jame dėl IFPEN suteikto PKVĮ statuso turima garantija kvalifikuota kaip valstybės pagalba pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį ir apibrėžtos šio kvalifikavimo pasekmės. Likusių ieškinių dalį Bendrasis Teismas atmetė.

26. Kiek tai susiję su šiuo apeliaciniu skundu, svarbu pažymėti, kad Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 78–89 punktuose paaiškino, kad Komisijos pasirinktas būdas nustatyti, ar yra atrankinis pranašumas, kaip jis suprantamas pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, ir išnagrinėti pranašumą, kurį IFPEN įgijo dėl PKVĮ statuso santykiuose su *kreditoriais*, šiuo atveju *bankais* ir *finansų įstaigomis*, taip pat *tiekėjais* ir *klientais*, nėra klaidingas.

⁹ Atsižvelgiant į tai, kad šioje išvadoje šis sprendimas minimas labai dažnai, nuspręsta, kad toliau šis sprendimas bus vadinamas „Sprendimu *La Poste* (C-559/12 P)“, kaskart nekartoiant tikslių nuorodų į jį.

27. Vis dėlto skundžiamo sprendimo 90 punkte Bendrasis Teismas pažymėjo, kad tai, kaip Komisija taikė šį metodą toje byloje, turi didelių trūkumų, visų pirma susijusių su pranašumo, kuriuo IFPEN galbūt naudojasi santykiuose su *tiekejais* ir *klientais*, apibrėžimu. Visų pirma, Bendrasis Teismas mano, kad Komisijos išvada, jog nagrinėjamoji garantija suteikia IFPEN „faktinį ekonominį pranašumą“, grindžiama visiškai hipotetiniu samprotavimu (skundžiamo sprendimo 94 punktas).

28. Viena vertus, *santykių tarp IFPEN ir jos tiekėjų* klausimu Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 95 punkte nusprendė, kad, Komisijos manymu, IFPEN įgijo pranašumą dėl neribotos valstybės garantijos, neatsiejamos nuo jos turimo PKVĮ statuso: buvo sumažintos tiekėjų jai taikytos kainos dėl to, kad nebuvo rizikos dėl įsipareigojimų neįvykdymo nemokumo atveju.

29. Vis dėlto Bendrasis Teismas mano, kad ginčijamame sprendime Komisija nepateikė šių hipotezė pagrindžiančių įrodymų. Visų pirma nepateiktas joks įrodymas, patvirtinantis, kad atitinkamai rinkai arba apskritai verslui būdingas kainų mažinimas, kurį tiekėjai taiko įstaigoms, kurios naudojasi valstybės garantija dėl nemokumo rizikos (skundžiamo sprendimo 99 punktas).

30. Kita vertus, kalbant apie *IFPEN ir jos klientų santykius*, Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 111 punkte nusprendė, kad pranašumą, kurį ši įstaiga tariamai įgijo dėl nuo jos turimo statuso neatsiejamos garantijos, Komisija ginčijamame sprendime apibrėžė kaip tai, kad nereikėjo mokėti priemokos, atitinkančios įvykdymą užtikrinančio užstato ar bent jau „didžiausių pastangų“ garantiją, kurią ji galėjo pasiūlyti savo klientams.

31. Bendrasis Teismas mano, kad Komisijos samprotavimas grindžiamas prielaida, kad įprastomis rinkos sąlygomis mokslinių tyrimų institutų, kaip antai IFPEN, klientai naudojasi įvykdymą užtikrinančio užstato arba „didžiausių pastangų“ garantijomis, kad apsisaugotų nuo kitos sutarties šalies nemokumo rizikos, ir kad tokios garantijos, kuria naudojasi IFPEN, atveju pastarosios klientams lygiavertės garantijos įsigyti nebereikia (skundžiamo sprendimo 114 punktas).

32. Bendrasis Teismas vis tik mano, kad Komisija nepateikė jokie įrodymo, kuriuo būtų įrodyta, kad ši hipotezė yra pagrįsta arba atitinka tikrovę. Visų pirma, ginčijamame sprendime nėra įrodymo, galinčio patvirtinti, kad mokslinių tyrimų institutų klientai apsidraudžia nuo kitos sutarties šalies nemokumo rizikos naudodamiesi minėtomis garantijomis (skundžiamo sprendimo 115 punktas).

33. Toliau, skundžiamo sprendimo 133 ir kituose punktuose, Bendrasis Teismas atmetė Komisijos pateiktus argumentus dėl pranašumo prezumpcijos, Teisingumo Teismo įtvirtintos Sprendime *La Poste* (C-559/12 P), taikymo srities ir taikymo.

34. Pirmiausia skundžiamo sprendimo 136 punkte Bendrasis Teismas pažymėjo, kad galimybė pasinaudoti prezumpcija kaip įrodymu priklauso nuo šią prezumpciją pagrindžiančių prielaidų įtikinamumo. Visų pirma Sprendime *La Poste* (C-559/12 P) įtvirtinta prezumpcija grindžiama dviguba prielaida, t. y. garantijos teigiamos įtakos tam, kaip kreditoriai vertina šios garantijos gavėjo įsipareigojimų neįvykdymo riziką, buvimu ir mažesne kredito kaina. Vis dėlto nagrinėjamu atveju Komisija ginčijamame sprendime nepateikė jokie įrodymo, galinčio patvirtinti šių hipotezių įtikimumą, visų pirma, hipotezės, kad kainas tiekėjai tariamai sumažina dėl IFPEN turimo PKVĮ statuso (skundžiamo sprendimo 139 ir 140 punktai).

35. Antra, skundžiamo sprendimo 142 punkte Bendrasis Teismas pažymėjo, kad Komisija negali remtis Sprendime *La Poste* (C-559/12 P) įtvirtinta prezumpcija ir jos taikyti IFPEN santykiams su klientais ir tiekėjais. Iš tiesų ši prezumpcija leidžia įrodyti tik pranašumo, pasireiškiančio palankesnėmis kredito sąlygomis, buvimą, taigi yra taikoma tik PKVĮ santykiams su bankais ir finansų įstaigomis.

36. Trečia, skundžiamo sprendimo 162 ir paskesniuose punktuose Bendrasis Teismas išdėstė nuomonę dėl Komisijos pateikto Sąjungos jurisprudencija šioje srityje¹⁰ grindžiamo argumento, kad kai Komisija vertina pagalbos schemą, ji gali apsiriboti bendrųjų aptariamų pagalbos schemos savybių nagrinėjimu, kad nustatytų, ar ši schema turi valstybės pagalbos elementų.

37. Nenagrinėdamas prieštaravimo dėl šio IFPEN ir Prancūzijos Respublikos pateikto argumento priimtinumą, Bendrasis Teismas jį atmetė kaip nepagrįstą ir skundžiamo sprendimo 164 punkte konstatavo, kad Komisija ginčijamame sprendime nenurodė, ar nagrinėjama pagalba yra individuali pagalba ar pagalbos schema.

38. Visų pirma Bendrasis Teismas iš esmės pažymėjo, kad dėl to, jog su PKVĮ statusu susijusi valstybės garantija apskritai gali būti kvalifikuojama kaip valstybės pagalba, ji yra pagal pagalbos schemą, kaip ji suprantama pagal Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio d punktą, suteikta pagalba (skundžiamo sprendimo 168 punktas), apie kurią reikia pranešti, vadinasi, tai yra individuali pagalba, kaip ji suprantama pagal Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio e punktą (skundžiamo sprendimo 172 punktas).

39. Galiausiai, kalbant apie *IFPEN santykius su bankais ir finansų įstaigomis*, skundžiamo sprendimo 187 punkte Bendrasis Teismas pažymėjo, kad Komisija iš principo gali remtis Sprendime *La Poste* (C-559/12 P)¹¹ įtvirtinta prezumpcija. Vis dėlto šią prezumpciją pati Komisija paneigė ginčijamame sprendime, kuriame nurodė, jog nagrinėjamu laikotarpiu IFPEN neįgijo jokio faktinio ekonominio pranašumo, kuris pasireikštų palankesnėmis kreditavimo sąlygomis, kurias jai dėl turimo PKVĮ statuso būtų suteikę bankai arba finansų įstaigos (skundžiamo sprendimo 188 ir 189 punktai). Tuo remdamasis Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 190 punkte padarė išvadą, kad Komisijos atlikta analizė parodė, jog IFPEN santykiuose su bankais ir finansų įstaigomis neįgijo jokio pranašumo dėl pertvarkymo į PKVĮ.

40. Atsižvelgdamas į išdėstytus argumentus skundžiamo sprendimo 197 punkte Bendrasis Teismas nusprendė, kad ginčijamame sprendime Komisija neįrodė pranašumo, kurį IFPEN galėjo įgyti santykiuose tiek su bankais ir finansų įstaigomis, tiek su tiekėjais ir klientais dėl su jos turimu PKVĮ statusu susijusios valstybės garantijos, buvimo.

41. Todėl jis panaikino ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 3–5 punktus ir 2–12 straipsnius, kadangi juose su IFPEN turimu PKVĮ statusu susijusi garantija pripažįstama valstybės pagalba, kaip ji suvokiama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, ir kadangi juose apibrėžiamos šio pripažinimo pasekmės.

IV. Dėl apeliacinio skundo

42. Visos šalys buvo išklaustos 2017 m. rugsėjo 28 d. posėdyje.

43. Grįsdama savo apeliacinį skundą Komisija pateikė tris pagrindus, kurie visi susiję su SESV 107 straipsnio 1 dalies pažeidimu ir, konkrečiau kalbant, su teisės klaidomis skundžiamame sprendime, susijusiomis su tuo, kaip įrodomas pranašumo, kurį įgyja įmonė dėl nemokamos ir neribotos su jos statusu susijusios garantijos, buvimas.

10 2005 m. gruodžio 15 d. Sprendimas *Italija / Komisija* (C-66/02, EU:C:2005:768, 91 ir 92 punktai); 2006 m. rugsėjo 6 d. Sprendimas *Portugalija / Komisija* (C-88/03, EU:C:2006:511 91 punktas); 2011 m. birželio 9 d. Sprendimas *Comitato «Venezia vuole vivere» ir kt. / Komisija* (C-71/09 P, C-73/09 P ir C-76/09 P, EU:C:2011:368, 114 punktas) ir 2007 m. rugsėjo 12 d. Sprendimas *Italija ir Brandt Italia / Komisija* (T-239/04 ir T-323/04, EU:T:2007:260, 142–144 punktai).

11 Remiantis šia jurisprudencija nuo PKVĮ statuso neatsiejama numanoma ir neribota valstybės garantija pagerina įmonės, kuri šia garantija naudojasi, padėtį palengvindama našta, kuri paprastai tenka jos biudžetui (to sprendimo 98 punktas).

44. Pirmajame pagrindu Komisija teigia, kad, pirma, Bendrasis Teismas padarė sąvokos „pagalbos schema“ aiškinimo klaidą ir, antra, neatsižvelgė į tai, kad priemonė gali suteikti pranašumą, o tai yra teisės klaida, susijusi su įrodymų, kurių turi pateikti Komisija, siekdama patvirtinti, kad įmonė dėl savo PKVĮ statuso įgijo pranašumą, pobūdžiu. Antrasis pagrindas siejamas su Bendrojo Teismo padaryta teisės klaida dėl prezumpcijos, kad dėl numanomos neribotos garantijos įgytas pranašumas, apimties ir jos paneigimo būdo. Trečiasis pagrindas siejamas su Bendrojo Teismo padaryta teisės klaida dėl prezumpcijos, kad dėl neribotos garantijos įgytas pranašumas, taikymo srities, nes ši prezumpcija logiškai turėtų būti taikoma ir santykiams su tiekėjais ir klientais, o ne tik santykiams su bankais ir finansų įstaigomis.

A. Dėl pirmojo pagrindo (klaida aiškinant pagalbos schemos sąvoką ir neatsižvelgimas į tai, kad priemonė gali suteikti pranašumą)

45. Pirmuoju pagrindu, kurį sudaro trys dalys, Komisija visų pirma kaltina Bendrąjį Teismą padarius teisės klaidų dėl atsisakymo susijusią priemonę pripažinti pagalbos schema ir dėl draudimo Komisijai apsiriboti tik bendrų nagrinėjamos pagalbos schemos ypatybių nagrinėjimu (1 dalis). Taip pat Komisija mano, kad Bendrasis Teismas neteisingai nusprendė, kad pranašumo egzistavimui apibūdinti nepakanka to, kad priemonė galėtų ateityje suteikti pranašumą jos gavėjui (2 dalis). Galiausiai Komisija kaltina Bendrąjį Teismą viršijus teisminės kontrolės ribas dėl to, kad jis nagrinėjo kaltinimą, kurio viena iš ieškovių pirmojoje instancijoje nepateikė, o kita ieškovė pirmojoje instancijoje nepakankamai jį pagrindė (3 dalis). Atsižvelgdamas į jų panašumus, pirmojo pagrindo antroje dalyje ir antrajame pagrindu išdėstytus argumentus nagrinėsiu kartu (kaip tai darė bylos šalys per teismo posėdį).

1. Pirmojo pagrindo pirma dalis (teisės klaida dėl pagalbos schemos sąvokos ir jos pasekmės)

46. Šioje dalyje kritikuojami skundžiamo sprendimo 162, 164, 172 ir 173 punktai ir Komisija teigia, kad Bendrasis Teismas neteisingai nusprendė, kad garantija, kuria naudojosi IFPEN, nėra pagalbos schema, todėl Komisija negalėjo remtis bendromis šios priemonės ypatybėmis, kad įrodytų, kad ji yra valstybės pagalba.

47. Šiuo klausimu Komisija pažymi, kad pagalbos schemos sąvoka, apibrėžta Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio d punkte, apima priemones, kurioms būdinga tai, kad kai kurie aspektai nėra apibrėžti ir palikti neapibrėžti jas priimant ir kai kuriais atvejais net jas taikant. Taigi, kai Komisija nagrinėja tokia priemones siekdama nustatyti, ar jos laikytinos pagalba, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, ji gali apsiriboti bendrų jų ypatybių analize.

48. Šiuo atveju Komisija mano, kad garantija, kuria naudojasi IFPEN, taip pat kuri nėra susijusi su konkrečiu projektu ir kuri jai suteikta neapibrėžtam laikotarpiui ir dėl neapibrėžtos sumos, turi būti pripažinta pagalbos schema. Komisija mano, kad tai yra „pagalbos schemos (-ų) sistema“, kadangi pati garantija IFPEN suteikiama pagal platesnio masto pagalbos schemą, t. y. pagal nemokamos ir neribotos valstybės garantijos, įstatymu susietos su PKVĮ statusu, schemą.

49. Todėl Komisija ginčija skundžiamo sprendimo 168–170 punktuose esančius Bendrojo Teismo teiginius, kad PKVĮ statusas yra valstybės pagalba, o nagrinėjamos garantijos suteikimas IFPEN yra individuali pagalba, apie kurią turėjo būti pranešta Komisijai.

50. Šiuo klausimu ji pažymi, kad, viena vertus, priešingai, nei teigiama skundžiamo sprendimo 171 punkte, reikalavimas pranešti apie pagalbą niekaip neįrodo, kad garantija, kuria naudojasi IFPEN, nėra pagalbos schema. Iš tiesų, Komisijai turi būti pranešta tiek apie pagalbos schemas, tiek apie individualią pagalbą.

51. Kita vertus, Komisija pažymi, kad dėl Bendrojo Teismo aiškinimo Komisija parastų galimybę priimti atitinkamas priemones, leidžiančias iš Prancūzijos valdžios institucijų pareikalauti, kad jos panaikintų garantiją konkrečiai PKVĮ. Iš tiesų, pagal SESV 108 straipsnio 1 dalį Komisija konkrečias priemones gali siūlyti tik pagalbos schemoms, tačiau ne individualiai pagalbai.

a) Dėl priimtimumo

52. IFPEN tvirtina, kad pirmojo pagrindo pirma dalis yra akivaizdžiai nepriimtina. Šiuo klausimu ji pirmiausia pažymi, kad Komisijos pateikti samprotavimai grindžiami naujovišku pagalbos schemos koncepcijos aiškinimu, kuriuo remiantis garantija, kuria naudojasi IFPEN, yra „pagalbos schemų sistema“. Taigi pirma dalis grindžiama naujais argumentais, kurie negali būti priimti apeliacinio skundo nagrinėjimo etape atsizvelgiant į Teisingumo Teismo procedūros reglamento 170 straipsnio 1 dalį.

53. Manau, kad pakanka pažymėti, jog ši dalis jokių būdu nėra grindžiama nauja „pagalbos schemų sistemos“ koncepcija.

54. Iš apeliacinio skundo aišku, kad Komisija apeliacinio skundo 71 punkte žodžius „pagalbos schemos (-ų) sistema“ vartojo tik norėdama parodyti galbūt neteisingus skundžiamo sprendimo 168–172 punktuose Bendrojo Teismo suformuluotus argumentus, kurie, Komisijos manymu, lėmė, kad buvo pažeista Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio d punkto antra dalis.

55. Šis samprotavimas grindžiamas neteisingu skirtingu individualios pagalbos, apie kurią turėjo būti pranešta, ir pagalbos schemos, kuriai pranešimo reikalavimas netaikomas, vertinimu.

56. Paaiškinusi, kad šis skirtingas vertinimas yra nepagrįstas, Komisija pridūrė, kad niekas netrukdo nacionalinę priemonę pripažinti pagalbos schema ir kad ją gali gauti kiekviena įmonė, kuriai taikoma ši schema, kai pagal Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio d punkto antrą dalį pagal ją teikiama pagalba nėra susijusi su konkrečiu projektu ir nėra nustatyta jos suma ir (arba) teikimo trukmė¹².

57. Antra, IFPEN iš esmės tvirtina, kad Komisija ginčijamame sprendime priemonės nekvalifikavo kaip pagalbos schemos. Šiuo klausimu IFPEN pateikė Bendrajam Teismui prieštaravimą dėl priimtimumo. Prancūzijos Respublika priduria, kad ginčijamame sprendime priemonė turėjo būti kvalifikuota kaip pagalbos schema, kad būtų įvykdyta pareiga motyvuoti institucijų aktus. Iš esmės IFPEN ir Prancūzijos Respublika mano, kad dėl to, jog ginčijamame sprendime Komisija turėjo priemonę kvalifikuoti kaip pagalbos schemą, tačiau to nepadarė, ji taip pat negali kaltinti Bendrojo Teismo nusprendus, kad priemonė nėra pagalbos schema.

58. Manau, kad toks samprotavimas grindžiamas prielaida, kad ginčijamame sprendime Komisija priemonę turėjo aiškiai kvalifikuoti kaip pagalbos schemą.

¹² Komisija pažymi, kad toks atvejis niekuo neišsiskiria. Pakanka pagalvoti apie pagalbos schemas, taikomas bendruosius interesus tenkinančioms paslaugoms, kuriomis valstybė nustato kompensacijų teikimo šių paslaugų teikėjams sąlygas, be kita ko, visoms ligininėms, kurios laikosi tam tikrų sąlygų, arba įmonėms, kurios teikia tam tikras pagalbos paslaugas sunkumų patiriantiems asmenims. Vis dėlto kiekviena ligininė arba įmonė, kuriai taikoma ši schema, taip pat gali naudotis pagalbos schema, t. y. ligininė arba įmonė gaus pagalbą, kuri nėra apibrėžta arba nėra susijusi su konkrečiu projektu (kadangi ši pagalba priklauso nuo viešosios paslaugos teikimo grynųjų išlaidų, kurių patirs kiekvienas subjektas ir kurios nėra žinomos iš anksto). Būtent toks schemas, kaip ji suprantama pagal Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio d punkto antrą dalį, kvalifikavimas leidžia Komisijai tuo atveju, kai priemonė yra pripažįstama esama pagalba, priimti atitinkamas priemones dėl atitinkamos ligininės arba įmonės. Kaip tokio atvejo pavyzdį žr. 2016 m. liepos 5 d. Komisijos sprendimą dėl valstybės pagalbos SA. 19864 – 2014/C (ex 2009/NN54), kurią suteikė Belgija – IRIS valstybinių ligininių finansavimas Briuselio sostinės regione (OL L 351, 2016, p. 68).

59. Tačiau svarbu tai, jog skundžiamame sprendime panaikinimo pagrindu nelaikoma tai, kad ginčijamame sprendime nepaminėta, jog nagrinėjama priemonė yra pagalbos schemos pobūdžio (skundžiamo sprendimo 164 punktą). Reikia pažymėti, kad šis klausimas peržengia šio sprendimo dalyko ribas. Šiomis sąlygomis Komisija turi teisę pirmajame pagrinde tvirtinti, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai nusprendė, kad nagrinėjama priemonė nėra pagalbos schema, ir teisę teigti, kad ji pakankamai įrodė pranašumo buvimą, nes, be kitų aspektų, nagrinėjama priemonė yra pagalbos schema.

60. Todėl net jeigu aiškus priemonės kvalifikavimas kaip pagalbos schemos priemonės suteiktų aiškumo, apeliacinio skundo pirmojo pagrindo pirma dalis yra priimtina.

b) Dėl esmės

1) Šalių argumentų santrauka

61. Kaip išsamiai aprašyta šios išvados 46–51 punktuose, Komisija tvirtina, jog Bendrasis Teismas klaidingai nusprendė, kad garantija, kuria naudojasi IFPEN, nėra pagalbos schema ir kad dėl to Komisija negalėjo apsiriboti tik bendrų šios priemonės ypatybių analize, kad įrodytų, jog ji yra valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnį.

62. IFPEN mano, kad šie argumentai grindžiami Komisijos vertinimo, atlikto ginčijamame sprendime, iškraipymu ir ankstesne praktika, taip pat Bendrojo Teismo vertinimu skundžiamame sprendime.

63. Be to, Bendrasis Teismas teisingai aprašė procedūrinius veiksmus, kuriuos Komisija atliko ginčijamame sprendime, ir teisingai nusprendė, kad nagrinėjama priemonė nėra pagalbos schema.

64. Prancūzijos vyriausybė tvirtina tą patį ir daro išvadą, kad nagrinėjama priemonė nėra pagalbos schema ir kad Komisija negalėjo apsiriboti tik bendrų priemonės ypatybių analize, kad nustatytų, ar tai yra valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.

65. Prancūzijos Respublika taip pat tvirtina, kad, kaip matyti iš Komisijos sprendimų¹³ ir Bendrojo Teismo jurisprudencijos¹⁴, vienai įmonei suteikta pagalba turėtų būti laikoma individualia pagalba net ir tuo atveju, kai ji nėra susijusi su konkrečiu projektu ir yra suteikta neapibrėžtam laikotarpiui ir (arba) dėl neapibrėžtos sumos.

66. Be to, Prancūzijos Respublika priduria, jog jeigu Teisingumo Teismas nuspręstų, kad IFPEN pertvarkymas į PKVĮ yra pagalbos schema ir kad dėl to Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, ši klaida nelemtų skundžiamo sprendimo panaikinimo.

67. Galiausiai Prancūzijos Respublika pažymi, kad bet kuriuo atveju pirmojo pagrindo pirma dalis yra nereikšminga, nes Bendrasis Teismas pripažino kitus motyvus, kurių vienų pakanka išvadai, prie kurios jis priėjo skundžiamo sprendimo rezoliucinėje dalyje, pagrįsti.

13 2005 m. rugsėjo 14 d. Komisijos sprendimas C (2005) 2706 *final* dėl valstybės pagalbos bendrovei *Olympiaki Aeroporia Ypiresies AE* (C 11/2004 (ex NN 4/2003) – *Olympiaki Aeroporia* – Restruktūrizavimas ir privatizavimas); 2008 m. rugsėjo 17 d. Komisijos sprendimas – Valstybės pagalba N 321/2008, N 322/2008 ir N 323/2008 – Graikija – *Olympic Airlines / Olympic Airways Services* tam tikro turto pardavimas; 2011 m. gruodžio 20 d. Komisijos sprendimas C(2012) 9403 dėl valstybės pagalbos C 25/08 (ex NN 23/08) – „France Télécom“ priskirtų valstybės pareigūnų pensijų finansavimo sistemos reforma, kurią Prancūzijos Respublika įgyvendino remdama bendrovę „France Télécom“ (OL L 279, 2012, p. 1), ir 2010 m. rugsėjo 29 d. Komisijos sprendimas C(2010) 4499 dėl valstybės pagalbos N 178/2010, apie kurią pranešė Ispanijos Karalystė, suteiktos kaip viešosios paslaugos teikimo sąnaudų kompensacija, susijusi su prioritetinio naudojimo mechanizmu taikymu elektros energijos gamintojams, naudojantiems nacionalinės kilmės akmens anglis.

14 2010 m. rugsėjo 13 d. Sprendimas *Graikija ir kt. / Komisija* (T-415/05, T-416/05 ir T-423/05, EU:T:2010:386); 2014 m. gruodžio 3 d. Sprendimas *Castelnuovo Energia / Komisija* (T-57/11, EU:T:2014:1021) ir 2014 m. balandžio 3 d. Nutartis *CFE-CGC France Télécom-Orange / Komisija* (T-2/13, nepaskelbta Rink., EU:T:2014:226).

68. Savo dublike Komisija pažymi, kad Prancūzijos Respublikos siūlomas skundžiamo sprendimo išaiškinimas yra netikslus. Iš tiesų, Bendrasis Teismas pažeidė kiekvieną įrodinėjimo tvarkos taisyklę, t. y. tiek Sprendimu *La Poste* (C-559/12 P) įtvirtintą prezumpciją, tiek ir taisyklę, pagal kurią Komisija gali apsiriboti tik bendrų pagalbos schemos ypatybių analize, kad įrodytų valstybės pagalbos buvimą. Kadangi skundžiamą sprendimą galima panaikinti dėl kiekvienos iš šių teisės klaidų, ankstesniame punkte nurodytas Prancūzijos Respublikos argumentas yra nepagrįstas.

69. Be to, Komisija mano, kad Bendrojo Teismo išdėstyti argumentai tikrai yra nepagrįsti, jeigu, kaip ji tvirtina pirmame pagrinde, nagrinėjama priemonė turėtų būti laikoma pagalbos schema.

2) Vertinimas

70. Reikia pažymėti, kad skundžiamo sprendimo 164 punkte nurodęs, kad Komisija ginčijamame sprendime nenurodė, ar tai yra pagalbos schema, ar individuali pagalba, Bendrasis Teismas, regis, nusprendė, kad ginčijama garantija galėjo būti priskirtina šiai kategorijai.

71. Į pagalbos schemos sąvoką, kodifikuotą Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio d punkte, patenka „bet kuris teisės aktas, pagal kurį bendrai ir abstrakčiai teisės aktuose apibrėžtomis įmonėms netaikant kitų įgyvendinimo priemonių galima teikti individualią pagalbą, ir bet kuris teisės aktas, pagal kurį vienai arba kelioms įmonėms gali būti teikiama su konkrečiu projektu nesusijusi ir neribotam laikotarpiui skirta pagalba, ir (arba) neriboto dydžio pagalba“.

72. Todėl reikia išnagrinėti, ar, kaip skundžiamo sprendimo 169–172 punktuose iš esmės nusprendė Bendrasis Teismas, atsižvelgiant į tai, kad ginčijamame sprendime nagrinėjama priemonė, vertinant bendrai, yra ne su PKVĮ statusu susieta garantija, o veikiau IFPEN pertvarkymas į PKVĮ (kas savaime lemia, kad šiai įmonei suteikiama valstybės garantija), ši aplinkybė leidžia iš tiesų šiai priemonei netaikyti minėtos sąvokos ir ją kvalifikuoti kaip pagalbą, suteiktą pagal pagalbos schemą, šiuo atveju kaip individualią pagalbą, kaip ji suprantama pagal minėto reglamento 1 straipsnio e punktą.

73. Manau, kad Bendrasis Teismas šiuo atžvilgiu nepadarė klaidos.

74. Kaip tvirtino Prancūzijos vyriausybė, Bendrasis Teismas pagrįstai nusprendė, kad ginčijamame sprendime nagrinėjama priemonė, vertinant bendrai, yra ne su PKVĮ statusu susieta garantija, o IFPEN pertvarkymas į PKVĮ, kas lemia, jog šiai įmonei suteikiama valstybės garantija, susieta su šiuo statusu.

75. Skundžiamo sprendimo 169–173 punktuose teisingai aprašęs ginčijamame sprendime Komisijos atliktus procedūrinius veiksmus Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad nagrinėjama priemonė nėra pagalbos schema.

76. Iš tiesų, kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 171 punkto, ankstesniuose punktuose (to sprendimo 169 ir 170 punktai) pateikta analizė atitinka ginčijamą sprendimą, visų pirma jo 256–259 konstatuojamąsias dalis, kuriose Komisija nurodė, kad IFPEN pertvarkymas į PKVĮ yra nauja pagalba, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio c punktą, kuriai taikoma pareiga pranešti. Komisija taip pat nusprendė, kad dėl to, jog apie IFPEN statuso pakeitimą jai nebuvo oficialiai pranešta, o tik atsitiktinai nurodyta kitoje byloje, Prancūzijos valdžios institucijos neįvykdė šios pareigos ir kad IFPEN pertvarkymas į PKVĮ buvo neteisėta pagalba.

77. Kaip tą pažymi IFPEN, atsižvelgiant į tai, kad Komisija nusprendė aptariamą priemonę nagrinėti kaip individualią *ad hoc* pagalbą, ginčijamo sprendimo teisėtumo klausimą reikėjo nagrinėti tik šio vienintelio pripažinimo aspektu, kaip tą teisėtai padarė Bendrasis Teismas.

78. Taigi Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, kad kadangi IFPEN pertvarkymo į PKVĮ priemonė gali būti pripažinta valstybės pagalba, tai yra pagalba, suteikta remiantis pagalbos schema, apie kurią turi būti pranešta, t. y. individuali pagalba, kaip ji suprantama pagal Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio e punktą.

79. Manęs neįtikina Komisijos argumentai, grindžiami „pagalbos schemas (-ų) sistemos“ sąvoka.

80. Šios „naujoviškos“ sąvokos Reglamente Nr. 659/1999 (šio reglamento 1 straipsnyje apibrėžtos tik „pagalbos schema“ ir „individuali pagalba“) niekur nėra ir „pagalbos schema“ neapima galimybės būti įtrauktam į platesnio masto sistemą. Bet kuriuo atveju nagrinėjamas atvejis yra labiau individualios pagalbos suteikimo nei „pagalbos schemas (-ų) sistemos“ pavyzdys.

81. Be to, pritariu Prancūzijos vyriausybės nuomonei ir nesutinku su Komisijos argumentais, kad jeigu IFPEN pertvarkymas į PKVĮ būtų vertinamas kaip individuali pagalba, šiai institucijai būtų neleidžiama priimti atitinkamų priemonių, kaip tai suprantama pagal SESV 108 straipsnio 1 dalį, siekiant paprašyti, kad Prancūzijos valdžios institucijos panaikintų garantiją tam tikrai PKVĮ.

82. Iš tiesų Bendrojo Teismo samprotavimai, susiję su nagrinėtos priemonės individualios pagalbos pobūdžiu, grindžiami konkrečiomis aplinkybėmis, susijusiomis su IFPEN pertvarkymu į PKVĮ, ir iš principo nėra analogiškai pritaikytini visoms tokio pobūdžio įstaigoms.

83. Todėl Bendrasis Teismas pagrįstai nusprendė, kad Komisijos argumentas, kuriuo remiantis nagrinėjama priemonė yra pagalbos schema, yra nepagrįstas. Todėl šio pagrindo pirmą dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

84. Pirmiausia atsakysiu į pirmojo pagrindo trečią dalį, tada kartu išnagrinėsiu pirmojo pagrindo antrą dalį ir antrąją pagrindą.

2. Pirmojo pagrindo trečia dalis (Bendrasis Teismas nagrinėjo kaltinimą, kuris vienos ieškovės nebuvo pateiktas, o kitos ieškovės buvo nepakankamai pagrįstas)

a) Šalių argumentų santrauka

85. Komisija kaltina Bendrąjį Teismą sprendimą priėmus ne tik dėl kaltinimų dėl IFPEN suteikto pranašumo santykiuose su bankais ir finansų institucijomis, kuriuos pateikė šalys.

86. Šiuo klausimu Komisija pažymi, kad ieškinyje pirmojoje instancijoje IFPEN nepateikė jokių kaltinimų dėl Komisijos analizės, susijusios su pranašumo santykiuose su minėtais ūkio subjektais buvimu. Savo ruožtu Prancūzijos Respublika ginčijo šio pranašumo egzistavimą tik dėl to, kad Komisija to neįrodė, tačiau nepateikė jokio šio teiginio argumento.

87. Todėl pritardamas kaltinimui, kuris nebuvo pateiktas vienos iš bylos šalių ir pakankamai pagrįstas kitos bylos šalies, Bendrasis Teismas viršijo savo jurisdikciją.

88. IFPEN laikosi priešingos nuomonės ir pažymi, kad pirmojo pagrindo trečią dalį reikia atmesti kaip nereikšmingą arba nepagrįstą.

89. Šiuo klausimu ji pirmiausia pažymi, kad dėl to, jog ši dalis nesusijusi su jokia konkrečiu skundžiamo sprendimo punktu, ji yra nereikšminga pagal Procedūros reglamento 169 straipsnio 2 dalį.

90. Dublike Komisija pažymi, kad minėta dalimi ji Bendrąjį Teismą kaltina iš esmės pradėjus nagrinėti pranašumo IFPEN santykiuose su bankais ir finansų įstaigomis buvimo klausimą net nesistengus išnagrinėti, ar toks kaltinimas tikrai buvo pateiktas. Ji kritikuoja šį Bendrojo Teismo vertinimo neatlikimą, kuris iš esmės negali būti įvardytas konkrečiame skundžiamo sprendimo punkte.

91. Prancūzijos Respublika tik pažymi, kad ieškinyje dėl panaikinimo Prancūzijos vyriausybė ginčijo, kad pranašumas IFPEN ir bankų bei finansų institucijų santykiuose gali pasireikšti ateityje.

b) Vertinimas

92. Pakanka pažymėti, kad apeliaciniame skunde Komisija pati pripažino, kad Prancūzijos vyriausybė savo rašytinėse pastabose tikrai pateikė šį motyvą dėl panaikinimo (tas taip pat pažymėta skundžiamo sprendimo 58 ir 185 punktuose). Be to, Bendrajam Teismui pateiktuose ieškinyje ir dublike IFPEN keletą kartų ginčijo Komisijos vertinimą, susijusį su pranašumo, kurį ji būtų įgijusi santykiuose su bankais ir finansų institucijomis, buvimu.

93. Todėl Komisijos pirmojo pagrindo trečią dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

B. Dėl IFPEN santykių su bankais ir finansų institucijomis: t. y. pirmojo pagrindo antra dalis (teisės klaida nusprendžiant, kad pranašumo buvimui pagrįsti nepakanka to, kad priemonė jos gavėjui suteiktą pranašumą ateityje) ir antrasis pagrindas (teisės klaida dėl prezumpcijos, kad dėl nemokamos ir neribotos garantijos įgytas pranašumas, apimties)

1. Šalių argumentų santrauka

94. Pirmojo pagrindo antroje dalyje Komisija Bendrąjį Teismą kaltina klaidingai nusprendus, kad garantija, kurią gavo IFPEN, jos santykiuose su bankais ir finansų įstaigomis nėra valstybės pagalba remiantis tik tuo, kad ši įstaiga neturėjo faktinio pranašumo atitinkamu laikotarpiu nuo IFPEN pertvarkymo į PKVĮ iki 2010 m., t. y. praityje (žr., be kita ko, skundžiamo sprendimo 197 punktą).

95. Be to, Komisija mano, kad Bendrojo Teismo požiūris reikštų, kad palankiau būtų vertinamos valstybės narės, kurios nepranešdamos apie tai suteikia neribotas garantijas, palyginti su valstybėmis, kurios tai daro laikydamosi SESV 108 straipsnio, nors pagal valstybės pagalbos srityje nusistovėjusį principą pirmosios valstybės narės negali būti vertinamos palankiau antrųjų nenaudai¹⁵.

96. Iš tiesų, jeigu valstybė narė praneša apie ketinimą suteikti tokio pobūdžio garantiją, Komisija, negalėdama žinoti faktinio priemonės poveikio, nagrinėja tik galimą poveikį. Kita vertus, jeigu valstybė narė suteikia tokią garantiją apie tai iš anksto nepranešusi, vėliau ji galės įrodyti, kad tokia priemonė neturėjo jokio konkretaus poveikio, vadinasi, ji nebus laikoma valstybės pagalba. Todėl valstybės narės būtų skatinamos neinformuoti apie neribotų garantijų suteikimą.

97. IFPEN atsikerta, kad pirmojo pagrindo antrą dalį reikėtų atmesti kaip nepagrįstą.

98. Šiuo klausimu ji iškart primena, kad net jeigu tai yra valstybės pagalba, garantijos jai suteikimas turėtų būti laikomas nauja individualia pagalba, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio c ir d punktus. Taigi Komisija negalėjo remtis įrodinėjimo standartu, kurį Teisingumo Teismas įtvirtinto, beje, labai konkrečiomis aplinkybėmis Sprendime *La Poste* (C-559/12 P) dėl esamų pagalbos schemų.

¹⁵ 1990 m. vasario 14 d. Sprendimas *Prancūzija / Komisija* (C-301/87, EU:C:1990:67, 33 punktas). Taip pat žr. 2011 m. gruodžio 8 d. Sprendimą *France Télécom / Komisija* (C-81/10 P, EU:C:2011:811, 19–24 punktai) ir 2011 m. rugsėjo 20 d. Bendrojo Teismo sprendimą *Regione autonoma della Sardegna ir kt. / Komisija* (T-394/08, T-408/08, T-453/08 ir T-454/08, EU:T:2011:493, 91 punktas).

99. Komisija taip pat negalėjo remtis tame sprendime įtvirtinta prezumpcija, nes nebuvo tikėtina, kad PKVĮ statusas ir su juo susieta garantija praeityje suteikė atrankinį pranašumą IFPEN arba galėtų tokią suteikti ateityje. Iš tiesų, kalbant apie praeitį, Komisijos atlikta analizė rodo, kad per nagrinėjamą laikotarpį šios įmonės pasiskolintos sumos niekada nebūdavo skolinamos rinkos kaina. Kalbant apie ateitį Prancūzijos teisė neleisti IFPEN skolintis ilgesniam kaip dvylikos mėnesių laikotarpiui ir šiuo atžvilgiu jai būtų taikoma valstybės kontrolė. Todėl nagrinėjamomis aplinkybėmis pranašumo buvimą reikėtų atmesti.

100. Prancūzijos Respublika savo ruožtu primena, pirma, kad IFPEN pertvarkymas į PKVĮ nėra pagalbos schema.

101. Antra, dėl Sprendime *La Poste* (C-559/12 P) įtvirtintos prezumpcijos Prancūzijos valdžios institucijos pažymi, kad ji grindžiama prielaida, jog PKVĮ dėl su jos statusu susietos garantijos naudojami palankesnėmis finansinėmis sąlygomis nei tos, kurios įprastai suteikiamos finansų rinkose.

102. Trečia, Prancūzijos Respublika mano, kad skundžiamo sprendimo 188 punkte Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, kad IFPEN atveju paprastoji prezumpcija, kaip ji suprantama pagal Sprendimą *La Poste* (C-559/12 P), buvo paneigta.

103. Taip pat savo antruoju pagrindu, kuriuo iš principo kritikuojami skundžiamo sprendimo 134–161 ir 188–193 punktai, Komisija kaltina Bendrąjį Teismą padarius teisės klaidą dėl nemokamos ir neribotos garantijos, kaip ji įtvirtinta Sprendime *La Poste* (C-559/12 P), suteikiamo pranašumo buvimo prezumpcijos taikymo apimties. Iš esmės Komisija tvirtina, kad, sumažindamas nemokamos ir neribotos garantijos suteikiamo pranašumo buvimo paprastosios prezumpcijos, kokia ji buvo pripažinta Teisingumo Teismo minėtame sprendime, taikymo apimtį, Bendrasis Teismas pažeidė SESV 107 straipsnio 1 dalį ir pranašumo, kaip jis suprantamas pagal šią nuostatą, buvimo įrodymo taisykles.

104. IFPEN atkerta, kad Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, kad nagrinėjamu atveju Komisija negalėjo remtis Sprendime *La Poste* (C-559/12 P) įtvirtinta prezumpcija.

105. Pirmiausia, ši prezumpcija būtų principo, kad Komisija turi įrodyti, jog priemonė atitinka SESV 107 straipsnio 1 dalyje nustatytas sąlygas, kad būtų kvalifikuojama kaip valstybės pagalba, išimtis. Taigi ši prezumpcija turėtų būti aiškinama siaurai ir taikoma tik tuo atveju, kai faktinio pranašumo buvimas yra įtikinamas.

106. Ginčijamame sprendime Komisija taip pat nenurodė priežasčių, kuriomis remiantis būtų galima daryti prielaidą, kad egzistuoja pranašumas IFPEN naudai. Todėl minėtas sprendimas neatitinka SESV 296 straipsnyje numatytų reikalavimų nurodyti motyvus.

107. Galiausiai, kalbant apie prezumpcijos paneigimą, IFPEN pažymi, kad skundžiamo sprendimo 189–192 punktuose Bendrasis Teismas pagrįstai teigė, kad per atitinkamą laikotarpį ši įstaiga santykiuose su bankais ir finansų įstaigomis negavo jokios naudos iš garantijos, susietos su jos statusu. Be to, Komisija nepateikė jokie įrodymo, leidžiančio įsitikinti galimais padėties pokyčiais po 2010 m., dėl kurių IFPEN būtų pasiskolinusi pinigų skirtingomis nei rinkos sąlygomis¹⁶.

108. Prancūzijos Respublika mano, kad antrąjį Komisijos pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą. Šiuo klausimu ji iš esmės remiasi argumentais, išdėstytais atsakant į pirmojo pagrindo antrą dalį.

¹⁶ Pagal Prancūzijos teisę IFPEN neleidžiama skolintis ilgesniam kaip dvylikos mėnesių laikotarpiui ir šiuo požiūriu taikomos valstybės kontrolės priemonės (IFPEN pateikia nuorodą į 2010 m. gruodžio 28 d. 2011–2014 m. viešųjų finansų programavimo įstatymo Nr. 210-1645 (JORE, 2010 m. gruodžio 29 d., p. 22868) 12 straipsnį).

2. Vertinimas

109. Pirmiausia, kaip jau nurodžiau šioje išvadoje nagrinėdamas šio pagrindo pirmą dalį, Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos, kai nusprendė, kad IFPEN pertvarkymas į PKVĮ nėra pagalbos schema.

110. Taigi pakanka pažymėti, kad Bendrasis Teismas pagrįstai nusprendė, kad su Komisijai tenkančia įrodinėjimo pareiga pagalbos schemų srityje susijusi jurisprudencija nagrinėjamu atveju nebuvo taikytina.

111. Taip pat manau, kad tikslinga priminti 2011 m. gruodžio 8 d. Sprendimą *Residex Capital IV* (C-275/10, EU:C:2011:814) ir Sprendimą *La Poste* (C-559/12 P).

112. Pirmajame Teisingumo Teismas iš esmės nusprendė, kad nacionaliniai teismai, remdamiesi SESV 108 straipsnio 3 dalimi, turi teisę panaikinti garantiją tokioje situacijoje, kai neteisėta pagalbos priemonė buvo įgyvendinta valdžios institucijos suteiktos garantijos forma, siekiant užtikrinti finansų bendrovės kitai įmonei suteiktą paskolą, kurios normaliomis rinkos sąlygomis ji nebūtų galėjusi gauti.

113. Šioje byloje nebuvo abejonių dėl atitinkamos valdžios institucijos paskolos gavėjui suteiktos garantijos pripažinimo valstybės pagalba, nes buvo nustatyta, kad šios garantijos suteikimo metu paskolos gavėjas jau turėjo finansinių sunkumų, todėl be šios garantijos jis nebūtų galėjęs gauti finansavimo kapitalo rinkoje (39–42 punktai).

114. Taigi skundžiamo sprendimo 151 punkte Bendrasis Teismas pažymėjo, kad būtent tokiam kontekste reikia vertinti Teisingumo Teismo 2011 m. gruodžio 8 d. Sprendimo *Residex Capital IV* (C-275/10, EU:C:2011:814) 39 punkte pateiktą konstatavimą, kad „kai kredito institucijos paskolos gavėjui suteiktos paskolos garantas yra valstybės narės valdžios institucijos, paskolos gavėjas paprastai gauna finansinės naudos ir pagalbą, kaip ji suprantama pagal [SESV 107] straipsnio 1 dalį, nes jo patiriamos finansinės sąnaudos yra mažesnės už tas, kurias jis patirtų, jei turėtų gauti tokį finansavimą ir tokią garantiją rinkos kaina“, į kurią Teisingumo Teismas daro nuorodą Sprendimo *La Poste* (C-559/12 P) 96 punkte.

115. Remdamasis šiuo 39 punktu Teisingumo Teismas Sprendimo *La Poste* (C-559/12 P) 96 punkte nusprendė, kad „kai paskolos gavėjui suteiktos paskolos garantas yra valstybės narės valdžios institucijos, paskolos gavėjas paprastai gauna naudos, nes jo patiriamos finansinės sąnaudos yra mažesnės už tas, kurių jis patirtų, jei turėtų gauti tokį finansavimą ir tokią garantiją rinkos kaina“.

116. Kitame Sprendimo *La Poste* (C-559/12 P) punkte (97 punktas) Teisingumo Teismas taip pat priminė, kad iš Pranešimo dėl garantijų 1.2, 2.1 ir 2.2 punktų matyti, „kad neribota valstybės garantija įmonei, dėl kurios teisinės formos jai negal[ėjo] būti taikoma bankroto ar nemokumo procedūra, šiai įmonei suteik[ė] tiesioginės naudos ir [buvo] valstybės pagalba, nes ji suteikiama jos gavėjui nemokant atitinkamos įmokos dėl valstybės prisiimamos rizikos, taip pat leid[o] „gauti paskolą palankesniais finansiniais sąlygomis nei tos, kurios paprastai [buvo] taikomos finansų rinkose“.

117. Atsižvelgdamas būtent į šiuos konstatavimus, Teisingumo Teismas kitame punkte nusprendė, kad egzistuoja „paprasčiausia prielaida, jog dėl suteiktos numanomos ir neribotos valstybės garantijos įmonei, kuriai netaikomos įprastos restruktūrizavimo ir likvidavimo procedūros, pagerėja jos finansinė padėtis, sumažinus našta, paprastai tenkančią įmonės biudžetui“ (Sprendimo *La Poste*, C-559/12 P, 98 punktas).

118. Todėl Teisingumo Teismas nusprendė (99 punktas), kad „atliekant procedūrą, susijusią su esamos pagalbos schemomis, kad įrodytų tokios garantijos įmonei gavėjai suteikiamą pranašumą, Komisijai pakanka patvirtinti šios garantijos egzistavimą, ir nereikia įrodyti realių dėl jos kilusių pasekmių nuo jos suteikimo“.

119. Taip pat nagrinėjamoje byloje esminis aspektas yra klausimas dėl įrodinėjimo pareigos ir įrodymų apimties taisyklių kalbant apie pranašumo dėl nemokamos ir neribotos valstybės garantijos egzistavimo įrodymą.

120. Šiuo klausimu Sprendimo *La Poste* (C-559/12 P) 102 punkte Teisingumo Teismas nusprendė, kad „pažymėtina, jog Bendrasis Teismas nusprendė, kad Komisija ne klaidingai patvirtino tokio pranašumo egzistavimą, skundžiamo sprendimo 106 ir 108 punktuose teisingai pažymėjęs, kad tokia garantija „apskritai gali suteikti pranašumą“, nes ji suteikta be atlygio ir jos gavėjui leidžia gauti palankesnes kreditavimo sąlygas, nei jas būtų gavęs tik dėl savo paties nuopelnų, todėl sumažinti jo biudžetui tenkančią naštą“.

121. Vėliau minėto sprendimo 103 punkte Teisingumo Teismas nusprendė: „Atsižvelgiant į šias išvadas, tiesa, kaip pažymi apeliantė, kad Bendrasis Teismas pateikė prieštaringų ir nepakankamų motyvų, kai, pirma, skundžiamo sprendimo 123 punkte nusprendė, kad nereikia įrodyti realių esamos pagalbos pasekmių, remdamasis Teisingumo Teismo praktika, kuri nebuvo reikšminga, ir, antra, šio sprendimo 124 punkte teigė, kad „be to, realus pranašumo poveikis, kurį lemia valstybės garantija, gali būti preziumuojamas“.

122. Taigi, nors to paties sprendimo 104 punkte Teisingumo Teismas ištaisė Bendrojo Teismo sprendimą šiuo aspektu, jis nusprendė, kad „tokia klaida negali paneigti skundžiamo sprendimo. Iš tiesų 123 ir 124 punktuose Bendrasis Teismas vis dėlto teisingai nusprendė, kad Komisija laikėsi jai tenkančios įrodinėjimo pareigos ir įrodymų apimties, kad patvirtintų, ar [nemokama] ir neribota valstybės garantija suteikia pranašumą, ir vėl nurodė, kad tokia garantija suteikia galimybę besiskolinančiam „gauti mažesnę palūkanų normą ar pateikti mažesnę laidavimą“.

123. Todėl reikia pažymėti, kad Sprendime *La Poste* (C-559/12 P) įtvirtinta prezumpcija grindžiama prielaida, kad PKVĮ dėl nuo jos statuso neatsiejamų garantijos naudojasi arba galėtų naudotis palankesniais finansiniais sąlygomis nei tos, kurios paprastai taikomos finansų rinkose, ir kad ji sukuria Komisijai paprasčiausiai patvirtinus garantijos egzistavimą (Sprendimo *La Poste* (C-559/12 P) 99 punktas).

124. Taigi Bendrasis Teismas, reikalaujamas daugiau nei paprasto Komisijos patvirtinimo, kad garantija egzistuoja, tam, kad Komisija galėtų ja remtis, padarė teisės klaidą, kai skundžiamo sprendimo 137 punkte nusprendė, kad ji turėjo įrodyti dviejų prielaidų įtikimumą, t. y. kad: i) garantija turėjo teigiamą įtaką tam, kaip kreditoriai vertina šios garantijos gavėjo įsipareigojimų neįvykdymo riziką, ir ii) kad dėl jos sumažėja kredito kaina.

125. Žinoma, kalbama apie paprastąją prezumpciją, kuri gali būti paneigta įrodant, kad nagrinėjama garantija neturėjo, neturi ir neturės teigiamo poveikio PKVĮ padėčiai¹⁷.

126. Nagrinėjamu atveju neatsižvelgiant į šios išvados 124 punkte paminėtą teisės klaidą, skundžiamo sprendimo 188 punkte Bendrasis Teismas nusprendė, kad IFPEN atveju paprastoji prezumpcija, kaip ji suprantama pagal Sprendimą *La Poste* (C-559/12 P), buvo paneigta.

¹⁷ Taip pat žr. P. Bourdon., kuris cituotas šios išvados 3 išnašoje, kuriuo remiantis „prezumpcija <...> gali būti paneigta [pavyzdžiui, numatant] išsaugoti valstybės garantiją [PKVĮ]. Vis dėlto ši valstybės garantija, viena vertus, turėtų būti įtraukta į [PKVĮ] apskaitą, kad, kita vertus, įstaiga į ją galėtų atsižvelgti apskaičiuodama išlaidas. Į šį sprendimą, kuris nėra naujas <...>, Valstybės Taryba (Prancūzija) labai neseniai atkreipė ypatingą dėmesį. [Ji] nurodė, kad kai rinkoje siūlo savo paslaugas „teritorinis savivaldos vienetas arba bendradarbiavimo viešasis subjektas, siūloma kaina turėtų būti nustatyta atsižvelgiant į visas jų teikimo tiesiogines ir netiesiogines išlaidas, tačiau, kad ją nustatytų, savivaldos vienetas neturėtų įgyti pranašumo dėl jam suteiktų išteklių ir priemonių viešosios paslaugos užduotims atlikti ir jei, esant reikalui, jis galėtų tai pagrįsti savo apskaitos dokumentais ar bet kokiomis kitomis tinkamomis informacijos priemonėmis <...>“ [2014 m. gruodžio 30 d. CE sprendimas Nr. 355563, *Société Armor SNC (Sté)*, Lebon 433 su išvadomis]. Šis sprendimas nebuvo susijęs su [PKVĮ], tačiau joms jis visiškai taikytinas, kadangi jos siūlo paslaugas rinkoje. Be to, už valstybės garantiją [PKVĮ] gali reikėti sumokėti priemoką, susijusią su ekonomine garantijos verte, kas maždaug atitinka rizikos, kurią prisiima valstybė, prisiėmimą <...> Jeigu nėra priemokos, galiausiai gali būti įrodyta, kad valstybės garantija yra atlygis už [PKVĮ] viešosios paslaugos teikimo įsipareigojimus. Tas numatyta [SESV] 106 straipsnyje. Sutartis tarp [PKVĮ] ir valstybės dėl susitarimo šiuo klausimu būtų naudinga siekiant paneigti neteisėtus valstybės pagalbos buvimo prezumpciją.“

127. Šiuo klausimu reikia išnagrinėti, ar aspektai, kurie Bendrajam Teismui leido nuspręsti, kad ši prezumpcija buvo paneigta arba kad šiuo atveju ja nebuvo galima remtis, atitinka įrodinėjimo pareigos valstybės pagalbos srityje principus.

128. Vis dėlto Bendrajam Teismui, kad jis nuspręstų, jog prezumpcija buvo paneigta, negalėjo pakakti aplinkybės, kad *praeityje* IFPEN dėl savo statuso nebuvo įgijusi jokio faktinio ekonominio pranašumo palankesnių bankų ir finansinių įstaigų suteikiamų kredito sąlygų forma – šis aspektas nagrinėjamu atveju neginčijamas, – kitaip tariant aplinkybės, kad garantija neturėjo *jokio „faktinio poveikio“* IFPEN santykiams su bankais ir finansinėmis įstaigomis atitinkamu laikotarpiu.

129. Iš tiesų šios aplinkybės nepakaktų tam, kad būtų paneigta tokia pranašumo prezumpcija, kokia buvo įtvirtinta Sprendime *La Poste* (C-559/12 P). Be to, reikia įrodyti, kad nagrinėjama garantija, atsižvelgiant į IFPEN ypatybes, *negalėjo* šiai įstaigai suteikti pranašumo *ateityje* santykiuose su minėtais ūkio subjektais.

130. Bendrasis Teismas elgėsi ne taip.

131. Žinoma, skundžiamo sprendimo 186 punkte jis pažymi, kad ieškovės pirmojoje instancijoje per posėdį teigė, kad pagal taikytinus teisės aktus, t. y. Įstatymo Nr. 2010/1645 12 straipsnį, IFPEN negali su kredito įstaiga sudaryti paskolos sutarties, kurios terminas viršytų dvylika mėnesių, ir šiuo požiūriu jai yra taikomos valstybės kontrolės priemonės.

132. Vis dėlto skundžiamo sprendimo 191 punkte Bendrasis Teismas nusprendė, kad „kadangi IFPEN santykiuose su bankais ir finansų įstaigomis 2006–2010 m. nuo IFPEN turimo PKVĮ statuso neatsiejama numanoma ir neribota valstybės garantija nesuteikė šiai įmonei išimtinio pranašumo, ji negali būti pripažinta valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį“.

133. 193 punkte jis priduria, kad atsižvelgiant į tai, kad prezumpcija yra paneigta, negalima toliau kalbėti apie reikalavimą, kad Prancūzijos Respublika įrodytų, kad garantija „gali suteikti [IFPEN] pranašumą ateityje“.

134. Jis daro išvadą, kad, atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, nėra reikalo spręsti dėl ieškovių pirmojoje instancijoje pateikto argumento priimtimumo (ir *a fortiori* iš esmės).

135. Šiuo klausimu manau, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, nes Sprendime *La Poste* (C-559/12 P) įtvirtintai prezumpcijai paneigti pasitenkino tik įrodymu, kad *praeityje* garantija neturėjo jokio (faktinio) poveikio IFPEN santykiams su bankais ir finansų institucijomis.

136. Todėl reikia pritarti pirmojo pagrindo antrai daliai ir antrajam pagrindui, o tai lemia skundžiamo sprendimo panaikinimą šiuo klausimu.

137. Manau, kad šiuo klausimu byloje gali būti priimtas sprendimas remiantis Įstatymo Nr. 2010/1645 12 straipsniu grindžiamo ieškovių pirmojoje instancijoje argumento analize; tą argumentą ieškovės pakartojo savo rašytinėse pastabose ir Teisingumo Teismo posėdyje, jo priimtimumą Komisija dar kartą ginčijo, nes „Bendrasis Teismas jo nenaudoja savo sprendime ir negalėjo jo naudoti, nes apie 12 straipsnį Komisijai niekada nepranešė nei Prancūzijos valdžios institucijos, nei IFPEN“ (apie kurį kalbėta per posėdį Teisingumo Teisme).

138. Viena vertus, manau, kad reikia atmesti Komisijos pateiktą prieštaravimą dėl priimtimumo, nes kalbama tikrai ne tiek apie argumentą ar pateiktą pagrindą, o veikiausiai apie objektyvų ir viešą aspektą, kadangi kalbama apie aptariamą valstybės narės įstatymą.

139. „Kaip Teisingumo Teismas jau daug kartų turėjo progą patikslinti, SESV 263 straipsnyje numatyta teisėtumo kontrolė taikoma visiems Komisijos sprendimų, susijusių su SESV 101 ir 102 straipsnių taikymo procedūra, elementams, kurių išsamią kontrolę tiek teisės, tiek faktų požiūriu užtikrina Bendrasis Teismas atsižvelgdamas į apeliančių nurodytus pagrindus <...> ir atsižvelgdamas į visas jų nurodytas aplinkybes, nesvarbu, ar jos susiklostė prieš priimant sprendimą, ar jį priėmus, nurodytas administracinėje procedūroje arba pirmą kartą pateikiant ieškinį, su kuriuo kreipiamasi į Bendrąjį Teismą, jei šios aplinkybės yra svarbios vykdant Komisijos sprendimo teisėtumo kontrolę <...>“¹⁸

140. Kita vertus, dėl esmės, apeliacinio skundo 106 punkte Komisija pripažino, kad negalima remtis Sprendime *La Poste* (C-559/12 P) įtvirtinta paprastąja prezumpcija tuo atveju, kai „dėl [PKVĮ] ypatybių“ garantija negali PKVĮ suteikti pranašumo santykiuose su bankais ir finansų įstaigomis. Komisija mano, kad šios ypatybės gali būti, be kita ko, draudimas PKVĮ pasiskolinti iš bankų arba tokių pasiskolinimo sąlygų taikymas, kad bet koku atveju galimas pranašumas būtų *de minimis*.

141. Be to, per 2017 m. rugsėjo 28 d. Teisingumo Teismo posėdį Komisija pripažino, kad pagal Įstatymą Nr. 2010/1645 „labai tikėtina, kad galima <...> nustatyti didžiausią sumą, kuri, esant reikalui, būtų *de minimis*, taigi iš tiesų dėl to prezumpcija galėtų būti paneigta. Tai tokio pobūdžio aktas, dėl kurio iš tiesų prezumpcija gali būti paneigta.“

142. Nagrinėjamu atveju Prancūzijos vyriausybei ir IFPEN pavyko Bendrajame Teisme įrodyti, kad jeigu IFPEN kada nors ateityje turėtų paimti paskolą, ji galėtų pasiskolinti tik labai ribotam laikotarpiui, nes tai lemia kitų centrinės valdžios įstaigų (KCVĮ) statusas, kokį turi IFPEN.

143. Nagrinėjamu atveju būtent taip galėjo būti įrodyta, kad IFPEN, kuri naudojasi nemokama ir neribota valstybės garantija, negavo ir nėra įtikinama, kad gaus ateityje, paskolą iš bankų ir finansų įstaigų palankesnėmis finansinėmis sąlygomis nei tos, kurios paprastai taikomos finansų rinkose (pavyzdžiui, mažesnėmis palūkanoms arba taikant ne tokius griežtus reikalavimus dėl užtikrinimo).

144. Darytina išvada, kad dėl to, jog prezumpcija paneigta, Komisija neįrodė, kad ateityje įmonė vis dėlto galėtų naudotis „veiksm[ais], kuriais įvairiais būdais sumažinami paprastai įmonei tenkantys mokestiniai įsipareigojimai <...>“¹⁹.

C. Dėl IFPEN santykių su tiekėjais ir klientais: trečiasis pagrindas (paprastoji pranašumo buvimo minėtuose santykiuose prezumpcija)

145. Šiuo pagrindu kritikuojami skundžiamo sprendimo 134–161 punktai, o Komisija kaltina Bendrąjį Teismą klaidingai nusprendus, kad IFPEN santykių su tiekėjais ir klientais kontekste ji negali remtis paprasta prezumpcija, kad dėl nemokamos ir neribotos valstybės garantijos, kuria ši įstaiga naudojasi, ji įgyja pranašumą.

1. Šalių argumentų santrauka

146. Komisija mano, kad ši Bendrojo Teismo išvada iš esmės grindžiama, viena vertus, klaidingu Sprendimo *La Poste* (C-559/12 P) ir Pranešimo dėl garantijų aiškinimu ir, kita vertus, galimu įtikinamo garantijų poveikio IFPEN santykiams su tiekėjais ir klientais nebuvimu.

18 2016 m. sausio 21 d. Sprendimas *Galp Energía España ir kt. / Komisija* (C-603/13 P, EU:C:2016:38, 72 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija). Išskirta mano.

19 2008 m. liepos 1 d. Sprendimas *Chronopost ir La Poste / UFX ir kt.* (C-341/06 P ir C-342/06 P, EU:C:2008:375, 123 punktas).

147. Pirma, kalbant apie Sprendimo *La Poste* (C-559/12 P) aiškinimą, Komisija tvirtina, kad šiame sprendime nėra informacijos, iš kurios būtų galima matyti, kad pranašumo prezumpcija netaikoma PKVĮ santykiams su tiekėjais ir klientais.

148. Be to, tai, kad nagrinėjant pranašumo prezumpciją tiek Sprendime *La Poste* (C-559/12 P), tiek Pranešime dėl garantijų kalbama tik apie bankų ir finansų įstaigų suteiktus kreditus, nereiškia, kad minėta prezumpcija negalėtų būti pritaikyta PKVĮ santykiams su kreditoriais, nes minėtame sprendime tai paminėta tik kaip pavyzdys (102 punktas).

149. Antra, dėl to, kad galbūt nėra įtikinamo garantijos poveikio IFPEN santykiams su tiekėjais ir klientais, Komisija pažymi, visų pirma, kad negalima pagrįstai tvirtinti, kad kreditoriams paprastai nerūpi jų kreditų grąžinimas. Priešingai, visuose kreditavimo sandoriuose, neatsižvelgiant į tai, ar tai būtų finansinis kreditas, ar komercinis kreditas, kredito grąžinimo įsipareigojimų nevykdymo rizika yra sutarties šalių santykiams reikšmingą poveikį turintis aspektas. Todėl komerciniam kreditoriui valstybės užtikrinimo, kad jo kreditas bus grąžintas, jeigu IFPEN nevykdys savo įsipareigojimų, svarba iš principo yra tokia, kad jos negalima nevertinti.

150. Komisija taip pat pažymi, kad, remiantis skundžiamo sprendimo 139 punktu, nėra įtikima, kad valstybinės garantijos – taigi ir minėto pranašumo kreditoriui – buvimas lems kainos sumažėjimą IFPEN naudai. Nors Komisija pripažįsta, kad kainos sumažėjimą lemia daugelis aspektų, o ne tik nuo PKVĮ statuso neatsiejamos garantijos buvimas, ji ginčija, kad dėl tokios aplinkybės galima būtų netaikyti Sprendime *La Poste* (C-559/12 P) įtvirtintos pranašumo prezumpcijos. Šiuo klausimu Komisija primena, kad byloje, kurioje buvo priimtas šis sprendimas, bylos šalys iš tikrųjų tvirtino, kad *La Poste* ir jos kreditorių santykius sudaro daugybė sudėtingų aspektų, o ne vien tik garantija. Todėl nei Bendrasis Teismas, nei Teisingumo Teismas nemanė, kad ši aplinkybė galėtų lemti pranašumo prezumpcijos netaikymą.

151. Trečia, Komisija atmeta skundžiamo sprendimo 130 punkte Bendrojo Teismo jai pateiktą kritiką, grindžiamą tuo, kad Komisija nevykdė SESV 296 straipsnyje numatytos pareigos pateikti motyvus, kiek tai susiję su įrodymu, kad dėl garantijos IFPEN gali įgyti pranašumą santykiuose su tiekėjais ir klientais. Iš ginčijamo sprendimo motyvų galima suprasti, kad šios institucijos samprotavimai grindžiami prezumpcija, nors žodis prezumpcija nėra aiškiai paminėtas, taip pat ir priežastį, dėl kurios prezumpcija nebuvo paneigta nagrinėjamu atveju.

152. IFPEN pažymi, kad kadangi nuo PKVĮ statuso neatsiejamos garantijos suteikimas yra individuali pagalba ir kadangi Sprendime *La Poste* (C-559/12 P) įtvirtinta prezumpcija nagrinėjamu atveju yra netaikoma, Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 129 punkte teisingai nusprendė, jog tam, kad įrodytų IFPEN pranašumą, Komisija turėjo išnagrinėti faktinį garantijos poveikį.

153. Be to, IFPEN tvirtina, kad, priešingai, nei apeliaciniame skunde tvirtina Komisija, ginčijamame sprendime ji nenurodė pranašumo IFPEN kreditoriams, visų pirma tiekėjams ir klientams.

154. Šiuo klausimu ji pažymi, kad dėl *IFPEN santykių su tiekėjais* Komisija ginčijamame sprendime ir apeliaciniame skunde padarė klaidingą išvadą, kad IFPEN tiekėjai perleidžiant jų skolas yra atleisti nuo faktoringo mokesčio, nes jiems taikoma nemokama ir neribota valstybės garantija, kuria naudojasi ši įstaiga.

155. Kalbant apie *IFPEN santykius su klientais*, ši bylos šalis tvirtina, kad Komisija ginčijamame sprendime ir apeliaciniame skunde klaidingai teigė, jog dėl nuo PKVĮ statuso neatsiejamos garantijos IFPEN galėjo savo klientams pasiūlyti įvykdymą užtikrinantį užstatą ar „didžiausių pastangų“ garantiją. Atsižvelgiant į tai, kad IFPEN iš principo teikia mokslinių tyrimų paslaugas, ji neprisiima sutartinių įsipareigojimų dėl rezultato arba pastangų. Be to, standartiškai ši įstaiga savo klientams suteikia sutarties vertės dydžio garantiją.

156. IFPEN mano, kad darytina išvada, jog Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 99–108 ir 111–120 punktuose teisingai nusprendė, kad Komisijos iškelta prielaida, atsižvelgiant į galimą pranašumą IFPEN, kalbant apie jos santykius su klientais ir tiekėjais, buvo teorinė ir neįtikinama.

157. Prancūzijos Respublika mano, kad Bendrasis Teismas, apibrėždamas pranašumo dėl nemokamos ir neribotos valstybės garantijos buvimo prezumpcijos taikymo sritį, nepadarė teisės klaidos. Iš tiesų ši vyriausybė mano, kad Bendrasis Teismas buvo teisus šios garantijos netaikydamas PKVĮ santykiams su tiekėjais ir klientais.

158. Šiuo klausimu Prancūzijos vyriausybė primena, kad, pirma, Sprendime *La Poste* (C-559/12 P) įtvirtinta prezumpcija nėra grindžiama PKVĮ santykių su jos tiekėjais ir klientais prielaida, todėl tokiomis aplinkybėmis Komisija negali tuo remtis.

159. Antra, bet kuriuo atveju, kaip tą pažymėjo Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 136 punkte, galimybė tokią prezumpciją taikyti kaip įrodymo formą priklauso nuo prielaidų, kuriomis ji grindžiama, įtikinamumo.

160. Šiuo klausimu ginčijamas sprendimas grindžiamas, viena vertus, prielaida, kad PKVĮ, kuri naudoja valstybės garantija, gauna mažesnes kainas iš tiekėjų. Kaip mano Prancūzijos Respublika ir kaip Bendrasis Teismas teisingai pažymėjo, kainų mažinimas tiekėjo ir atitinkamos PKVĮ santykiuose grindžiamas daugybe aspektų, visų pirma atliktų užsakymų apimtimi, tiekėjo suteiktais mokėjimo terminais arba sutartinių santykių ilgalaikiškumu. Taigi kainų sumažinimą lemia ne valdžios institucijų garantijos PKVĮ naudai buvimas.

161. Kita vertus, kalbant apie IFPEN santykius su klientais, minėta vyriausybė tvirtina, kad Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 141 punkte teisingai nusprendė, kad ginčijamame sprendime Komisija neapibrėžė pranašumo, kurį dėl valstybės garantijos įgytų IFPEN, ir kad todėl prezumpcija, kuria ji nori šiuo atžvilgiu pasiremti, neturi dalyko. Prancūzijos Respublikos teigimu, Komisija neįrodė, kaip nuo PKVĮ statuso neatsiejama nemokama ir neribota valstybės garantija pagerintų jos padėtį santykiuose su klientais.

162. Atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, Prancūzijos vyriausybė padarė išvadą, kad trečiąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

2. Priimtimumo vertinimas

163. IFPEN tvirtina, kad Komisija iš tikrųjų siekia nugincyti Bendrojo Teismo skundžiamo sprendimo 90–131 punktuose suformuluotą faktinių aplinkybių ir įrodymų vertinimą. Todėl šį pagrindą reikia atmesti kaip nepriimtina.

164. Ši kritika yra labai glausta ir pati IFPEN neteigia, kad visas trečiasis pagrindas yra nepriimtinas (atsižvelgiant į tai, kad gindamasi IFPEN neįsitraukia į diskusiją dėl pranašumo prezumpcijos buvimo).

165. Būtent šis pagrindas susijęs su dėl nemokamos ir neribotos garantijos įgyjamo pranašumo prezumpcijos taikymo sritimi ir visų pirma su klausimu, ar ji taip pat taikoma IFPEN santykiams su tiekėjais ir klientais. Kitaip tariant, paties trečiojo pagrindo dalyko IFPEN nekritikuoja.

166. Todėl atsižvelgiant į tai, kad tai yra tik teisės klausimas, IFPEN pateiktą prieštaravimą dėl priimtimumo reikia atmesti.

3. Vertinimas iš esmės

167. Komisija tvirtina, kad Bendrojo Teismo sprendimas iš esmės grindžiamas, viena vertus, klaidingu Sprendimo *La Poste* (C-559/12 P) ir Pranešimo dėl garantijų aiškinimu ir, kita vertus, galimu įtikinamo garantijų poveikio IFPEN santykiams su tiekėjais ir klientais nebuvimu.

168. Dėl Sprendime *La Poste* (C-559/12 P) įtvirtintos prezumpcijos taikymo srities, taigi ir dėl to, kaip minėtą Teisingumo Teismo sprendimą aiškina Bendrasis Teismas, manau, kad šiame sprendime nėra jokios informacijos, kad pranašumo prezumpcija negalėtų būti taikoma PKVĮ santykiams su tiekėjais ir klientais.

169. Žinoma, minėtame sprendime paprastoji prezumpcija pripažinta tik PKVĮ santykiuose su bankais ir finansų įstaigomis, tačiau tai buvo vienintelė rinka, dėl kurios minėtoje byloje Komisija ginčijosi.

170. Taigi manau, kad iš to negalima daryti išvados, jog paprastoji prezumpcija negali būti taikoma kitoms rinkoms arba santykiams, ir kad, vadinas, priimdamas priešingą sprendimą (žr. skundžiamo sprendimo 160 punktą) Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą.

171. Nors Bendrasis Teismas pripažino, kad Komisija buvo teisi analizę atlikdama trimis etapais – ryšys su bankais, ryšys su tiekėjais, ryšys su klientais (skundžiamo sprendimo 89 punktą ir šios išvados 26 punktą) – ir kad kiekvienoje iš šių kategorijų pranašumas gali būti įgytas, būtent sprendimo 142 punkte jis atmeta net galimybę pranašumo prezumpciją taip pat taikyti santykiams su tiekėjais arba klientais (taip pat žr. šios išvados 35 punktą).

172. Priešingai, nei nusprendė Bendrasis Teismas, tiekėjų ir klientų atžvilgiu egzistuoja tokio paties pobūdžio pranašumas, koks Teisingumo Teismo buvo apibrėžtas Sprendime *La Poste* (C-559/12 P), t. y. viena vertus, geresnės kredito sąlygos suteikiamos garantijos gavėjui ir, kita vertus, pastarasis nemoka tam tikros priemokos, atitinkančios valstybės sumokamą rizikos priemonę.

173. Iš tikrųjų į nemokamos ir neribotos valstybės garantijos gavėjo santykius su tiekėjais ir klientais paprastai taip pat patenka kreditų suteikimas ir mokėjimų atidėjimas (su tam būdinga rizika), kad ir dėl laiko nuo paslaugos suteikimo ar prekės pristatymo iki apmokėjimo už šią paslaugą ar prekę trukmės.

174. Akivaizdu, kad sutarties sudarymas su tokiu nemokamos ir neribotos valstybės garantijos turėtoju kaip IFPEN reiškia, ir tai tiekėjui nėra nereikšminga, kad jam tikrai bus sumokėta arba klientui bus tikrai pristatyta prekė ar suteikta paslauga arba bus atlyginta žala. Šio pranašumo nebūtų, jeigu tiekėjas ar klientas sutartį sudarytų su kitais ūkio subjektais, neturinčiais šios garantijos, ir reikėtų manyti, kad garantijos turėtojas galės savo ruožtu pasinaudoti tam tikrais privalumais, kurie galėtų būti suteikiami, be kita ko, mažesnės kainos forma arba pirmenybės jam suteikimu dėl sutarties sudarymo.

175. Be to, reikia pažymėti (kaip Komisija), kad aiškus bankų ir finansų įstaigų suteiktų kreditų paminėjimas nėra vienintelė nuoroda nei Sprendime *La Poste* (C-559/12 P), nei Pranešime dėl garantijų (1.2, 2.1 ir 2.2 punktai), kuri minima šiame sprendime. Dažniausiai tai būna garantijos turėtojui taikomos kredito sąlygos ir priemokos, kuri mokama valstybei už garantijos turėtojo patiriamą riziką, nemokėjimas, tačiau šie samprotavimai nebūtinai yra tiesiogiai susiję su paskolomis iš bankų ar finansų įstaigų.

176. Bendrasis Teismas pažymi, kad byloje, kurioje buvo priimtas 2011 m. gruodžio 8 d. Sprendimas *Residex Capital IV* (C-275/10, EU:C:2011:814), įmonė gavėja jau turėjo sunkumų, kai jai buvo suteikta garantija. Aš taip pat nematau, kodėl ši aplinkybė galėtų būti palanki prezumpcijos apribojimui. Veikiau priešingai, tiekėjas lengvai nesuteiks kredito sunkumų patiriančiai įmonei, jeigu ji neturi nemokamos ir neribotos valstybės garantijos. Analogiškai akivaizdu, kokį pranašumą dėl garantijos įgyja įmonė santykiuose su šiuo komerciniu kreditoriumi.

177. Tiesa, kaip pažymi Bendrasis Teismas, kad tiekėjo ir jo kliento verslo santykius nulemia daugybė veiksnių, taigi ne tik nemokamos ir neribotos valstybės garantijos buvimas ar nebuvimas. Vis dėlto manau, kad ši aplinkybė neleidžia netaikyti panašios garantijos suteikiamo pranašumo prezumpcijos.

178. Be to, byloje, kurioje buvo priimtas Sprendimas *La Poste* (C-559/12 P), ieškovė pažymėjo, kad *La Poste* ir jos kreditorių santykius sudaro daugybė sudėtingų aspektų, o ne tik garantija. Todėl nei Bendrasis Teismas, nei Teisingumo Teismas nemanė, kad ši aplinkybė galėtų lemti pranašumo prezumpcijos netaikymą.

179. Galiausiai Bendrasis Teismas tvirtino, kad šiuo atveju ne IFPEN, o garantijos gavėjo kreditorius iš tikrųjų buvo tikrasis garantijos naudotojas, taigi pranašumo gavėjas. Šis argumentas taip pat galioja bankams ir finansų įstaigoms, nes jeigu paskolos gavėjas turi nemokamą ir neribotą garantiją, bankas daugiau niekuo nerizikuoja, o jam tikrai tai yra privalumas.

180. Manau, kad iš tikrųjų nemokamos ir neribotos valstybės garantijos buvimas sukuria pranašumo prezumpciją tiek garantijos gavėjui, tiek ir ūkio subjektams, su kuriais jis sudaro sutartis.

181. Net jeigu kai kurie skundžiamame sprendime Bendrojo Teismo paminėti aspektai (visų pirma susiję su faktoringu arba kainos sumažinimu, kurie, Bendrojo Teismo manymu, veikiau kildinami iš sugrupuotų pirkimų nei iš garantijos) galėjo būti naudojami siekiant paneigti prezumpciją, Bendrasis Teismas turėjo pripažinti paprastąją pranašumo prezumpciją, kildinamą iš IFPEN santykių su jos tiekėjais ir klientais, iš nemokamos ir neribotos valstybės garantijos egzistavimo, ir tik patikrinti, ar ši prezumpcija nebuvo paneigta.

182. Todėl trečiajam pagrindui turi būti pritarta.

183. Todėl, atsižvelgdamas į tai, kad skundžiamas sprendimas grindžiamas prielaida, kad Bendrasis Teismas nepripažįsta prezumpcijos santykiuose su tiekėjais ir klientais, manau, kad šiuo klausimu bylos stadija nėra tokia, kad būtų galima priimti galutinį sprendimą, ir kad Teisingumo Teismas turi būtinai grąžinti bylą nagrinėti Bendrajam Teismui, kad tame teisme šis trečiasis pagrindas būtų išnagrinėtas remiantis tuo, kad prezumpcija egzistuoja, ir IFPEN bei Prancūzijos vyriausybė turi galimybę ją paneigti.

V. Dėl bylinėjimosi išlaidų

184. Kadangi byla grąžinama Bendrajam Teismui, reikia atidėti klausimo dėl bylinėjimosi išlaidų, patirtų per šį apeliacinį procesą, nagrinėjimą.

VI. Išvada

185. Dėl šių priežasčių siūlau Teisingumo Teismui:

- panaikinti 2016 m. gegužės 26 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *France ir IFP Énergies nouvelles / Komisija* (T-479/11 ir T-157/12, EU:T:2016:320) tiek, kiek Bendrasis Teismas nusprendė, kad, pirma, siekiant paneigti 2014 m. balandžio 3 d. Teisingumo Teismo sprendimu *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) įtvirtintą paprastąją prezumpciją, pakanka įrodyti, kad praeityje garantija neturėjo jokio (faktinio) poveikio viešosios įstaigos *IFP Énergies nouvelles* santykiams su bankais ir finansų įstaigomis, ir, antra, minėta paprastoji prezumpcija negalėjo būti taip pat taikoma kitoms rinkoms arba santykiams, o tik galėjo būti taikoma viešosios įstaigos *IFP Énergies nouvelles* santykiams su bankais ir finansų įstaigomis, t. y. jos santykiams su tiekėjais ir (arba) klientais,

- atmesti likusią apeliacinio skundo dalį ir
- grąžinti bylą Bendrajam Teismui, kad iš naujo būtų išnagrinėti argumentai, kuriais grindžiamas apeliacinio skundo trečiasis pagrindas, ir atidėti bylinėjimosi išlaidų klausimą.